

CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 138 | ČERVEN 2020

Vážení přátelé.

Nouzová situace nám dává důležité misijní lekce. Především pandemie zatáhla oponu nad tvrdou pravdou – nemáme ani odpovědi, ani všechny potřebné prostředky. Možná ani nekládeme správně otázky, abychom mohli reagovat na mimořádné události. Proto nemůžeme být spokojeni jen s tím, co děláme. Abychom mohli více lidem pomáhat, musíme spolupracovat s ostatními. To by nás sice mohlo zastrašit, ale je to také inspirující a osvěžující. Pandemie nás přinutila změnit řadu způsobů, jak se to dělalo vždycky, učí nás, že člověk potřebuje lásku, odhodlání, obětavost a starost o lidský život, aby roztáhl pomocnou ruku (i s rizikem, že se sami nakazíme virem) k opuštěným, zapomenutým, k těm, kteří nejsou schopni o pomoc požádat.

Je třeba pokory, abychom mohli spolupracovat s ostatními jako rovnocenní partneři – vnáší představitost a tvořivost při inovacích řešení havarijních situací, nese s sebou misionářského ducha, jenž si uvědomuje, že krizové situace jsou klíčovými okamžiky pro evangelizaci i mezi agnostiky a ateisty; především si musíme připomenout, že všechny tyto iniciativy konáme jako konkrétní projevy naší lásky k Ježíši Kristu, který nás ujišťuje, že život nakonec zvítězí nad smrtí; Bůh, a ne zlo, bude mít poslední slovo. Tento měsíc zasvěcený Nejsv. srdci je opravdu mocnou připomínkou, že bychom měli žít svůj život tak, abychom odhalili milující srdce milosrdného Boha celému světu!

■ Don Alfred Maravilla SDB,
hlavní rádce pro misie

KAŽTE EVANGELIUM ZA VŠECH OKOLNOSTÍ

Moje nadšené přání jít na misie se zrodilo v mém noviciátu díky salesiánskému misionáři z Peru (don Antonio Javier Barrientos). Často s námi mluvil o misiích a potřebě salesiánských misionářů ve světě. On mě přiměl přecházet si životy světců Mons. Luigi Versiglia a Callisto Caravaria. Když jsem poznal, co v Číně udělali, stal jsem se ještě více zapáleným pro misionářský život.

Myslím, že v životě každého misionáře se **první výzvy týkají jazyka, stravy, přizpůsobení se klimatu** atp., ale to jsou běžné výzvy, kterými si musí projít každý. **Hlavní výzvou**, které jsem však čelil, bylo to, že jsem **ne měl dovoleno otevřeně hovořit s mladými lidmi o lásce Ježíše Krista**. To je totiž případ naší školy, neboť většina našich studentů jsou muslimové. Při přednáškách musím volit pečlivě slova, abych žádného z nich neurazil.

Než jsem přijal v poslušnosti, abych šel do Kosova (Albánie), modlil jsem se k Bohu, aby mě

poslal kamkoli na světě kromě Evropy kvůli mým rasovým předsudkům. A co Bůh udělal? Poslal mě přesně tam, kam jsem nechtěl jít (taková je krása našeho Boha). Při ohlédnutí zpět na těch posledních pět let mě moje zkušenost přiměla ocenit a uvést do praxe slova sv. Františka z Assisi: „Kažte evangelium za všech okolností. V případě potřeby použijte i slova.“ Zdravý vztah, který mám s místními lidmi, jejich důvěra ve mě a moje štěstí v tom, že jsem mezi nimi, jsou pro mě jasným znamením, že mě tady Bůh chce.

Závěrečné slovo patří mladým salesiánům, kteří usilují o to, aby byli misionáři – všem mým mladým spolubratrům: „Cítíte, že vás Bůh volá, abyste byli misionáři? Buďte silní a odvážní. Nebojte se; nebuďte ustrašení, neboť Hospodin, váš Bůh, je s vámi, ať jste kdekoli (srov. Jozue 1,9). Neobávejte se opustit své zóny pohodlí, jděte ven a buďte znamením Boží lásky ke všem lidem!

■ klerik Don Nyika ze Zambie,
misionář v Kosovu

HISTORIE SALESIÁNSKÝCH MISÍ – 1. ČÁST

Misijní ideál Dona Boska je spojen s koncem jeho středoškolských studií a rozvíjel se a vyvířal s postupem času. Ke konci období pastorační na internátní škole sv. Františka z Assisi v Turíně (1844) uvažoval o připojení k oblátům Panny Marie, kteří zahájili vzkvétající misii v Indočíně (Vietnam). Don Cafasso ho však nasměroval k jeho „misiím“ mezi mládeží v Turíně. Jeho oblíbenou četbou byly misionářské zprávy zveřejněné v análech šíření víry. Od roku 1848 ho Don Rua a další slyšeli několikrát: „Ach, kdybych měl jen mnoho kněží a mnoho duchovních, poslal bych je evangelizovat Patagonii, Ohňovou zemi...“ V těch letech byl viděn, jak upírá zrak na mapu světa a třeše se při myšlence, že „mnoho krajů stále leží ve stínu smrti“. Poté, po nevyslovitelných obětech, mohl konečně zahájit své misie v Argentině (1875). „Od té doby“, - píše don Albera, „misie byly středem jeho srdce a zdálo se, že bije jen pro ně... Mluvil o nich s takovým nadšením, že každý byl ohromen a dojat jeho zápal pro duše...“

Expedice: Don Bosko obdržel z mnoha zemí několik žádostí o misionáře, ale rozhodl se začít Argentinou. Deset misionářů tvořilo první výpravu 11. listopadu 1875. Aniž se zanedbávalo rozšíření v Evropě (Francie, Španělsko, Rakousko, Velká Británie) následoval příchod salesiánů do Uruguaye (1876), Brazílie (1883), Chile (1887) a tři dny před smrtí dona Boska pak do Ekvádoru (1888). V letech 1875 až 2019 proběhlo 150 výprav 10 571 misionářů, vyslaných ze Svatyně Marie Pomocnice křesťanů na Valdoku v Turíně.

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameroni SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Blah. Alberto Marvelli (1918–1948), bývalý žák salesiánského oratoria v Rimini, napsal ve svém zápisníčku: „Sloužit je lepší, než být obsluhován. Ježíš slouží.“ Křesťan laik vyjadřuje svou křesťanskou víru zvláště prostřednictvím svého politického a sociálního závazku, chápáného jako služba obecnému dobru: „S pomocí Pána si přeji a toužím, abych byl vždy příkladem pro své bližní a bránil svou víru při každé příležitosti bez lidského ostychu, ale s myslí vždy obrácenou k větší slávě Boží“. Právě s tímto duchem služby Alberto žil své občanské poslání. Vnímání a prožívání své angažovanosti v politice jako služby organizované komunitě: politická činnost se mohla a měla stát nejvyšším projevem živé víry. Byl, jak tomu chtěl Don Bosko, dobrým křesťanem a čestným občanem, oddaným svým salesiánským srdcem Církvi a společnosti.